

MAGYAR MŰSA.

Költ Bétsben. 9. Januáriusban. 1788.

*Háláadás és jó kívánság az 1788 Ujj-Eszendöre
edgy Erdélyi tsekély vers irótól, de Hazájához
's Királyához hivtól. Irta G. T. D.*

Uj eddig tsak nem mind szomorú verseket
 Írtam, 's azok között sok ezer könyveket
 Hullattam, vagy ki majd reménség 's félelem
 Közt hányattatásom 's öldöklő szerelem
 Langoló tüzeben irtam gyötrődésem,
 Már más szintiekről kezdem versezéfem.
 Te hozzád Kegyelem 's irgalmaság Attya,
 A' kinek jósaága szívem el-bé hattya,
 Nyelvemet, kezemet, szívemmel emelem.
 'S jó-vóltad Nagyságát azért énekelem,
 Hogy az Ezerhétszáz Nyóltzvan Nyóltzat-is már
 Békével engedted érnünk, hogy a' Tatár
 Még nem gyujtogatja Házunk takarmányunk,
 Nem Török ágyafsa még szép szüz leányunk,
 'S hogy nem, hogy Kereztyén vér zért nem omlott,
 Vagy ágyutól várunk-fala hogy nem bomlott,
 Hogy noha mikor kell vérivel áldozik

C

A'

A' Nemes, mint paraszt úgy még nem adozik,
 Hogy ez' ostorodat ránk nem botosattattad,
 Nemzetünket még így nem aláztattattad,
 Hogy fok koplalt farkas végre, (nem orofzlány)
 Kinek vagy szive nints, vagy hideg mint márvány,
 Ditső szabadságunk még el-nem nyelhetted,
 Irigyül mint akart sírben nem tehetted.
 Mind ezekben az Ur ereje tartott meg,
 Nem a' Proiectista (a' Gyilkos) hagyott meg.
 Tsak az Urra térjen azért minden áldás,
 Az ő Szent Nevének légyen hálá-adás.
 Nem volt mind ezekre leg-kifsebb érdemünk,
 Mivel hibás a' leg-jobb tselekedetünk.
 Nem szeretjük Istent, felebarátunkat,
 Hanyat homlok vetjük a' bűnre magunkat.
 Oh Uram ha bűnünk szerént büntetnél meg,
 Világ-szerént tsak edgy ki álhatna úgy meg?
 Senki. De tsak edgy-is valjon veszhet-é-el,
 Az Idvezítőben vetett igaz hittel?
 Érette, általa, 's ő benne Kegyelmezz!
 Uram továbbra-is mind eddig védelmezz!
 Ha Isten mi velünk kitsoda bánthatna?
 Kitsoda ellenünk? kitsoda árthatna?
 Uram! ha markodban e' marok Magyar Nép,
 Hól vagyon az erő a' ki onnan ki-tép?
 Ne hadd! Uram ne hadd ki-irtatását!
 De inkább azt még-is mint gyaláztatását.
 Az Ujj Esztendővel ujítsd-meg szívünket,
 Hogy leg-először-is bánjuk meg bűnünket,
 Töredelmes szívvel hogy hozzád meg térjünk,
 Így Grátziát nyerjünk 's Kegyelmedben férjünk.
 Éltesd a' Királyt, Székét erősítsed,
 Jó Tanátsofsait körülé bővítsed.

Az

Az Akhitofelnek szándékát akaszd-meg,
Ha rozsat tanátsol, erejét szakaszd-meg.
A' Királynak szivét hajtsd e' Nemes Néphez,
Hogy ne legyen hozzá oly mint jövevényhez.
Tanítsd-meg hogy földét a' Népnek te adtad,
Midőn jó Eleink szivét bátrítottad.
Kezében fegyverét te erősítetted,
Te plántáltad ide te telepítetted.
Miheljeft fel-vészli hogy te Kerted e' Föld,
Hogy az Allodium, hogy Uri Szántó-föld,
Meg-visgálja mi a' Vadótz, Vadzab, Konkoly,
Nem irtja gyomlálja aztat a' mi nem olj:
Ezeket kert fedni, a' tiszta Buzának
Kenyerét díszére tartja asztalának.
Ha te a' Vatzkorfát széknek, szán-talpának,
A' Körtvéjt teremtéd inyünk falatjának,
Buzditsad-fel szivét e' példát követni,
'S e' kettőt edgy-mástól meg-külömböztetni,
A' fojtó tövisset fordítsa gyepünek,
Ki-vágván tövéről a' Nemes Tökének.
Meg hozza gyümölsét ez is bőv haszonnal,
Ha ugy bánik velle mint dajka, azonnal.
Igy általad, 's tölle bődögult forfunkban,
Tsak *vitam sanguinem* hangzik a' torkunkban.
'S érette örömmel nem tsak mindenünket,
Fel-áldozzuk a' mi drágább életünket.
Adjon bőv gyümölsöt ez Ujj-esztendőben,
A' föld, adj kenyeret a' szegény kezében.
Parantsolj földünken tsendes békefséget,
Ha te őrzősz, Pogány itt nem prédál 's éget.
Ha pedig tetzfésed hogy háboru legyen,
Oltalmaz előbb-is hogy ne érjen szegyen.
Hadi Vezérinknek értelmet, Kegyelmet,

A' több Népnek szivet, 's adj hiv engedelmet.
 Minthogy főbb-ként Népünk termett a' fegyverre,
 Midön a' dolognak sülja nyomul erre,
 Támazd fel ő bennek régi elejeknek,
 Bátor szivét élet fennyed fegyvereknek.
 Adjad a Székelynek az erőtség Övét,
 Hogy vágja-ki szegény igazán az övét.
 'S hogy ha más meg-gyözi az ő tiz-ezerét,
 Gyözze ott a' Magyar az ő Száz-ezerrét.
 Hogy Törököt, Tatárt ide ne bortsáfsan,
 Pogányt itt rabolni hogy szemünk ne lássan.
 Ráb szíjján ártatlan gyermekink feregét
 Ne lássuk, fordítsd-el e' veszály' felleget.
 Mihelyt a' trombita harfog a tsatára,
 Dahöfítsd Népünket orosz lány módjára,
 Hogy ellenségére olly erővel tsapjon,
 Hogy az meg-maradást femmiben ne kapjon.
 Sőt mint az agártól a' nyúl retteg 's el-fut,
 A' pogánynak-is tsak a' futás legyen út.
 Népünkkel sohais edgybe ne tsaphasson,
 Ha látja azonnal ott hátat fordittson,
 Hogy igy bomlott rendel ugy szelje, vágtafsa,
 Hogy Népünk ne veszfzen, amazt el-hullafsa.
 Végre ez esztendő úgy bé-ne telhessék,
 Az arany békeféség hogy meg-ne kötefsék.
 A' pedig Népünknek olly hasznára légyen,
 Azért méltó *Te Deum laudamus* hogy tégyen.
 Áld-meg mindnyájunknak Uram mindenképpen
 Ez egész esztendőt, hogy zengjenek szépen
 Ditséret mondáfsal hegy, völgy, erdő, liget,
 Város, falu, mező; major, minden sziget,

Alagya,

• *Bölds gondolkozású ember: Miskoltzról. N. F.*

Nem bölds még az a' ki tanult igen fokot,
S éri a' köz elmét haladó dolgokat.
Vagy a' ki másoknál feljebb emeltete,
Még meg nem érdemli a' Bölds nevezetet;
Igaz Böldsnek tehát az ember mondhatja
Azt a' kinek Nemes minden indúlatja.
Nemes az erköltse; 's egész életének,
Régulai tsupa Virtusok levének;
Nem árt másnak, hanem olly buzgóan szerez,
Mintha mindenekkel enne edgy keuyszeret.
Soha nem igyekszik senkinek kárára,
Ahoz-is jó, a' ki ellenére jára.
Embert meg-nem útál alacsony forsáért,
A' szegényt-is nagyra tartja Virtusáért.
Az elméje forog ollyan dolgok körül,
Mellyeknek szépséggén Lelke ugyan örül;
Tsak edgyedöl minden gondját arra veti,
Hogy edgy Jószág - Tárrá váljon természeti.
Ha azt készitheti jóvá Virtusokkal,
Tudja hogy nemefebb leszen igen fokkal.
Innét tzifrasági e' modi világnak,
Elötte kedveség póltzára nem hágnak.
Az aszszonyi dolgok éppen kelletlenek,
Látja hogy edgy Nemes szívhez nem illenek.
Azok-nélkül élni nagy gyönyörüségnek,
Tartja, 's indulati erántok nem égnak.
Tudja azt hogy a' kik utánnok esdeknek,
Edgy Bölstöl tartatnak puha embereknek.
Az idzados munka azt a' természeti
Égő lángot igen könnyen meg-öntheti.

A' resttséget pedig kerüli ellenbe,
 Mivelhogy búja vért szerez a' mindenbe.
 Tsak az elméjének pallérozására,
 Adja magát; tudván hogy nagy annak ára,
 A' földről az égbe fel hág gondolattal,
 Minthogy a' felé-is termett ábrázattal,
 Tsak ottan keresi a' fő tzélt magának,
 A' hól változások fo ha nem valának.

*Alagya, mellybe edgy jeles Madárának fogságból
 való ki-szabadulását 's örömet adja elől*

Miskoltzón, N. F.

Ah! ki-repült kedves Madaram, kinek a' fzeme nedves
 Vólt minapába nagyon, 's már szabadába vagyon.
 Itt hagyta szép kintsem! nem erőfs vala füzfa bi-
 lentsem,
 Mellybe szegény, nyomorúlt 's mostoha forsa
 szorúlt.
 El-mene vég-képpen! de fokat fitserélt vala szépen
 Kis szava vólt, biz azért szép vala; 's nagygyal
 az ért.
 Házam ürefs lett már, ki-menése valóba nekem kár:
 Nints velem, a' ki bajom tölem el-üzze jajom.
 Ő, gyönyörüségben repes, énekel a' szabad égben
 Szárnyaival mutatott kedvel, ugyan mulat ott;
 Már Fiait látá, 's száját eleikbe ki-tátá,
 Tsokjai közt azokat forba fibogta fokát.
 Ugrosik a' Fákón, fitserél az elébbi Tanyákon
 Vólt helye 's fézfke körül, tellyes örömmel örül.

Tár-

Tárfaival van 's jár, repeséssel előttök ürül már

Még helye fints jó, hól kedve ki-telne fohól.

Most meg-ül a' pusztnán, magasan fel-emelkedik ofztán

Ott, mint edgy ravasz, áll: majd azután tova
száll.

Illy deli kedvében vesztég sem-is ülne helyében

Olly öröm állya fejét; fel-se-talállya helyét.

E' szabad éltében, tsak az étele sem jut eszébe.

Kád-öröm éke lehet, hogy szabadába mehet.

Oh! tsupa boldogság! oda már az elébbeni fogság:

Melly szabad élete lett néki, reménye felett!

Régi szabadságát hogy el-érte, 's elébbi világát

Hogy vala mely tetemes hára ne lenne; fze-
mes.

Most a' hová mégyen, hogy örökre firaalma ne légyen

Földre, vagy ágra, ha lép, nézi ha nintsen e'
lép:

Fél ha Parasztot lát, de kivált ha kezébe viszen
fát,

'S mig nem előre halad, töle repülve szalad.

Véli tzudar Váfnak, 's bűdös enyvre tsaló Mada-
ráfznak

Nem szedi-rá, 's eleget lesheti már fa megett.

Enni valót széllyel, ha kerels, kap: azomba ve-
széllyel

Nints bé-kerítve; mégyen mindenüvé; hogy egyen.

Nints baja, 's él maggal szabadonn eszi, senki ha-
raggal

Nem rivogattya: mivel vig maga kedvesivel.

Társai hogy néznék örömét, 's ezerekre tetéznek

Mindeniket közelébb hivta magához elébb.

Tsokjaival forban sibogá 's edgy Tsipke bokorban

Véle

Véle repültek elé régi tanyája felé.
 Abba körül ültek, szabadúlt rokonóknak örültek
 Hogy ki-került nehezen; mind fiborógnak ezen.
 Ő maga meg szépen köztök le-lapúla középen;
 Mert az öröm lommá vála, 's az őt le-nyomá;
 Rájok azért intett mosolyogva szemekbe tekintett
 'S vizta fibogta körül, hogy nekik ő-is örül;
 Hogy fitseregnének neki Tárfai; forba menének
 Közbe fogák ki-került Tárfokat; a' le-terült.
 Tsiz fitserélt Ténort, 's ugyan ő kezdette-el a' fort,
 Diskántust tsevegett Tzenke; de háta megett.
 Gimpli nyomott Bafsuft, czifrázta Patsirta az áltust
 Mind Taktusra szokott hangzani, vig szavak ott.
 A' mikor el-töltek nagy örömmel; azomba ki költek
 A' forbúl; 's ki felé mind igyekeztek elé:
 Hogy neki készültek szaporán szabad égbe repültek,
 Sok fibogáfok alatt, mind egyenest ki-szaladt.
 Vólt Madaram kedvell szabad életet, és tsupa kedvel
 Éli Világát már, 's most igaz égi madár.

Tudositás.

Azon Vers-szerzőnek, ki a' *Mojzes Könyveit* versekbe szedte, és annak edgy darabját már hozzánk-is küldötte adjúk tudtára, hogy ezen verseket ki-fogjuk adni; mert már a' F. K. vizsgálás alól-is meg-jött, tsak hogy küldje a' többit-is, hogy edgy más-után nyomtattathassuk.